

*H. Fülöp Valéria /kova/
A látóhatáron túl*

Előszó helyett.

Mindenekelőtt, köszönöm a kedves Olvasónak, hogy rövid időre velem tart a látóhatáron túlra, oda ahova mi csak az emlékek és a képzelet szárnyán juthatunk.

Boldog vagyok és köszönöm, hogy könyvem a kezében tartja, de mielőtt tovább lapozna, szeretnék pár dolgot elmondani magamról.

Hogy milyen ember vagyok valójában, az a könyv olvasása közben majd kiderül.

A születésemkor még dörögtek a fegyverek, háború volt. Egy dél dunántúli város gyermekklinikáján láttam meg a napvilágot. Édesanyám, amíg élt sokszor mondta, hogy érkezésemmel a legdrágább kincset kapott a sorstól.

Apám már születésemkor sem élt velünk. Édesanyám szerint nem csupán apám hibája volt, hogy így alakult. Magát is hibáztatta sok mindenért, de az az ő életük volt, ami már a múlt, hiszen sok éve ennek, – egy év különbséggel – szépen egymást követve, talán a másik tudta nélkül, vagy tudtával, de elköltöztek ebből a világból.

A háborúnak vége lett, és nehéz évek következtek. Nem volt könnyű a mi családuknak sem. Különösen édesanyámnak nem, aki már velem együtt került vissza a szülői házba, ahol nagyanyámmal és három testvéremmel lettünk egy család.

Nekem igyekeztek mindent megadni, hogy egészségben, szeretetben nevelkedhessek.

Abban az időben még sok gyermek halt meg, orvos és gyógyszer hiány miatt, egyszerű torokgyulladásban

is. Megúsztam. Olyan betegségek, mint a rubeola, bárányhimlő, csak később, három, négy évesen találtak rám. Májig láthatók rajtam a betegség okozta hegek, de a szívemben viszont őrzöm a kényeztetés kedves emlékeit.

Hat esztendő voltam mikor édesanyám házasságkötésével egy időben, másik faluba költöztünk. Az én költözésem nem volt teljes, mert még három évig a nagymamánál maradtam, csak a nyarakat töltöttem édesanyáméknál. Aztán kilenc évesen már elfogadtam az új otthont, megszerettem az új helyen az életet.

A testvérem születésével ideális család lettünk. Apa, anya két gyermek. Talán az élet is könnyebb lett ezután, vagy csak én gondoltam úgy, – nem tudom.

A nevelőapám, jóra való, családszerető ember volt. Szakmáját tekintve erdész. Sokat jártuk vele együtt mi gyerekek is az erdőt. Rövid ideig laktunk is egy erdőszékházban, távol a falutól.

Szüleink igyekeztek mindent megadni, hogy tanuljunk. A középiskola befejezése után én mégsem kezdtem meg a főiskolai tanulmányokat, hanem férjhez mentem.

Férjemet már a középiskolai évek alatt megismertem. Talán szerelem volt első látásra? Nem tudom, de hogy egymáshoz tartoztunk erre az életre, azt mindenképpen éreztük. Összetartozásunkat ennek ellenére, csak a megismerkedést követő ötödik évre véglegesítettük. Házasságot kötöttünk és a mai napig jó társai vagyunk egymásnak.

Egyetlen gyermekünk született. Miután ő férjhez ment, bővült a család, lett vőnk és két fiú unokánk is. Mára már az unokák felnőtt férfiakká váltak.

Az aktív, munkás éveimet szinte egy munkahelyen töltöttem. Ma már ez nem dicsőség, akkor még jutalmazták is.

Versek

A pillanatra várok.

Elmúlik, szertefoszlik minden pillanat.
Lelkem reszket a derengő ég alatt.
Ezüstködök úsznak a feketében.
A földön állok, napkeltére várok,
De fogva tartja még a tegnapi homálya,
A rejtőzködő éjszaka háza.

A tó felett

Sirályok szálltak a tó felett,
A szívembe szomorúság költözött.
Nem hangosan,
Csak úgy hangtalan
Mebújt egy felhő alatt.
A sirályok sikoltása bánt,
Egyikük sem szenvedne kárt,
Ha bevárná a társait,
S későbbre hagyná az álmait.
De repkednek, kavarnak a légben
Ki tud feljebb szállni az égben,
Álmokba merülni egészen,
A végtelen kékben.